

Saeculum

Ursula Poznanski

Vertaald door Esther Ottens

LEMNISCAAT

De vertaling van dit boek is tot stand gekomen met steun van het Oostenrijks ministerie van Onderwijs, Kunst en Cultuur.

Voor mijn vader, die hield van het bos, en voor mijn tante en oom, die er voor ons een speciale plek van maakten.

© Nederlandse vertaling Esther Ottens 2012

Omslag: Christian Keller

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2012

ISBN 978 90 477 04836

Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach 2011

Oorspronkelijke titel van de Duitse uitgave: *Saeculum*

Oorspronkelijke uitgever: Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

ezus, wat een hoop bloed!

'Hij gaat dood. Volgens mij gaat hij dood.'

'Waar is het zwaard?'

'Ligt op de trap.'

'Daar kan het niet blijven liggen.'

'Jezus, ik wil hier weg.'

'We zeggen geen woord over wat hier gebeurd is, duidelijk?'

'Maar als hij nou... Ik bedoel, als...'

'Dat regel ik wel. Maak je geen zorgen.'

Bastian hoorde het zwaardgekleetter al van verre. Het kwam van de kant van de burgwal, waar het gedrang het grootst was. Terwijl hij zich door gedroogde kruiden had laten afleiden, moest Sandra daar ergens in de menigte verdwenen zijn.

Hij schoof zijn bril op zijn hoofd en wreef zijn ogen uit. Hij had vannacht moeten gaan slapen in plaats van studeren. En er was op deze hele middeleeuwse markt nergens koffie te krijgen. Alleen mede, bier en vruchtensap. O ja, en liefdesdrankjes niet te vergeten. Hij grijsde. Bij de kraam met heksentoebehooren had Sandra hem een flacon onder de neus gehouden waar een penetrant vanilleluchtje uit opsteeg. Ze had hem van opzij aangekeken en gefluisterd: 'Eén slok en je bent voor altijd mijn slaaf.' Even later was ze opgeslokt door de menigte die richting riddertoernooi stroomde.

Bastian zette zijn bril weer op zijn neus en probeerde in het gedrang Sandra's blonde krullen te ontdekken.

'Zoek je iets?' Een mollig meisje met donker haar versperde hem de weg, haar lange zwarte jurk glinsterde in het zonlicht. Bastian schatte haar tweeëntwintig of drieëntwintig jaar, maar de kohlstrepen rond haar ogen waren dikke balken die haar ouder maakten dan ze waarschijnlijk was. 'Wil je weten wat het lot en de toekomst voor je in petto hebben?' Ze pakte zonder verdere plichtplegingen zijn hand en draaide de handpalm naar boven.

'Nee, ik wil weten waar mijn vriendin gebleven is,' zei hij, terwijl het meisje met een korte, rafelige nagel over zijn handlijnen ging.

'Hoe ziet ze eruit?'

‘Net zo groot als jij ongeveer, slank, middeleeuwse rijgurk. Roodbruin haar.’

‘O. Wacht... ik zie iets... Je hartlijn is heel uitgesproken... De persoon die je zoekt heeft krullend, donkerblond haar, klopt dat? Groene ogen. En... ze heet Sandra.’

Bastian trok verbluft zijn hand terug. ‘Mag ik weten wat dat voor truc is?’

Het meisje nam hem ernstig op. ‘Geen truc. Ik ken haar. Ze was heel even hier en is toen naar het toernooi gegaan, de wedstrijden zijn net begonnen. Bij dat muurtje daar moet je naar links.’ Ze pakte opnieuw zijn hand en bestudeerde die uitvoerig. Op haar knokkels stonden donkerblauwe symbolen, Bastian kon niet zien of ze getekend of getatoeëerd waren. ‘Er komt iets nieuws op je af, iets groots,’ mompelde ze. ‘Als je niet voorzichtig bent, zal het je uit je evenwicht brengen en vermorzelen.’

Bastian trok grinnikend zijn hand terug. ‘Mijn fysiologie-tentamen. Groot is nog zwak uitgedrukt.’

Het meisje lachte niet terug. ‘Ik maak geen grapjes. Als ik iets groots zeg, dan bedoel ik ook iets groots. Je kunt maar beter voorzichtig zijn. Als je wilt werp ik de runen voor je, die geven duidelijkheid.’

Ja hoor, natuurlijk. ‘Dank je, maar volgens mij heb ik duidelijkheid genoeg zo.’

‘Zelf weten. Als je je bedenkt vraag je maar naar mij, iedereen kent me hier.’ Alweer pakte ze zijn hand, maar nu om zich voor te stellen. ‘Ik ben Doro.’

‘Bastian.’

‘Weet ik.’

Hij gniffelde inwendig. Met haar schorre stem, haar diepliggende ogen en die wenkbrauwen als dikke rupsen erboven, was Doro de perfecte jaarmarktheks. Toch liet hij haar hand snel weer los, want ze kneep hem net iets te hard. Ze knikte alsof ze niet anders verwacht had.

Bastian was blij dat hij na een keer vriendelijk zwaaien weer in

de massa kon opgaan. In ieder geval één van Doro's adviezen zou hij opvolgen, namelijk om bij het muurtje links af te slaan en het toernooiveld op te zoeken. Hij baande zich een weg door een grote groep mannen die in kilts en met bleke, naakte bovenlijven in de voorjaarszon liepen. Was dat soms ook middeleeuws? Vanavond zouden ze in elk geval stevig verbrand zijn. *Veel plezier ermee.*

Hij ademde diep in en zette de gedachte van zich af. Ontspannen – dat was zijn opdracht voor vandaag. Even niet aan zijn medicijnenstudie denken. Hij had het méér dan verdiend.

Een groepje vrouwen in luxueuze hofdamekostuums stond midden op het pad; hij wurmde zich erlangs en liep om de laatste marktkraam heen. Daar verderop moest het toernooiveld zijn. Bastian knipperde met zijn ogen tegen de zon en prompt liep een blond kereltje in volle vaart tegen hem op, zo te zien op de vlucht voor zijn moeder, die hem een houten zwaard probeerde af te pakken.

Niet te geloven zoveel mensen als er op die markt afgekomen waren. De bezoekers zonder kostuum, zoals Bastian zelf, leken met hun spijkerbroeken, T-shirts en sneakers niet op hun plaats tussen alle ridders en jonkvrouwen, Vikingen en amazones.

Rond het toernooiveld stond een houten hek waarover massa's Joelende kinderen hingen, velen van hen bewapend met een houten speer of zwaard, sommigen met een katapult. Bastian ging in gedachten alle oogwonden na die door een welgemikt schot veroorzaakt zouden kunnen worden, maar hij remde zichzelf onmiddellijk af. *Vandaag niet, verdomme.*

Op het veld was een zwaardgevecht in volle gang. Een stevig gebouwde ridder in het blauw verweerde zich tegen een kleinere, maar watervlugge tegenstander, die hem afwisselend met het zwaard en met zijn voeten te lijf ging.

Vlakbij zag Bastian Sandra staan. Voor de zoveelste keer viel hem op hoe knap ze was, juist wanneer ze zich onbespied waande. Ze had nog nooit zo'n ontspannen indruk op hem gemaakt als

hier op de markt; ze was op haar plaats, zoals ze licht over het hek gebogen naar het zwaardgevecht stond te kijken. Alsof ze thuis was.

Af en toe wisselde ze een paar woorden met de toeschouwer naast haar, een baardige, langharige ton op twee benen. Zou dat ook een ridder zijn? Het zwaard aan zijn brede riem wees er wel op, zijn omvang niet.

De blauwe ridder bracht zijn tegenstander ten val en stortte zich met zijn wapen in de hand op hem, maar de ander rolde vliegensvlug uit de gevarenzone en kwam met één sprong weer overeind. Het publiek juichte.

‘Bastian! Hier zijn we!’ Sandra had hem gezien en zwaaide enthousiast naar hem. ‘Kom! Georg en Nathan zijn bijna klaar!’

Zich links en rechts verontschuldigend perste hij zich tussen de toeschouwers door.

‘Waar zat je nou?’ Sandra sloeg een arm om hem heen. ‘Bij de oliezeep zag ik je nog en even later was je weg.’

‘Daarnaast verkochten ze geneeskrachtige kruiden, die wilde ik even zien.’

Ze rolde gespeeld geïrriteerd met haar ogen. ‘Ik had het kunnen weten.’ Ze draaide zich om naar de ton op twee benen, die het gesprek gniffelend had staan volgen. ‘Dit is Bastian, ik heb je over hem verteld. Bastian, dit is Steentje.’

Steentje? Bastian grijnsde onwillekeurig. Rotsblok was een toepasselijkere bijnaam geweest.

‘Gegroet, edele vreemdeling,’ zei de kolos. ‘Ge hoeft zich niet te verbazen over mijn wonderlijke naam, want in werkelijkheid heet ik Christian Stein. Maar geen hond die me zo noemt.’

Edele vreemdeling? Ge? Bastian keek onzeker naar Sandra. Verwachtte ze dat hij ook zo zou praten?

Het volgende moment kwam Steentjes hand krachtig op zijn schouder neer. ‘Relax, trek je van mijn gezwam maar niks aan.’

‘Oké, bedankt,’ zei Bastian opgelucht. ‘Ik heb niet zoveel verstand van middeleeuwse omgangsvormen, sorry.’

‘Geeft niks, als het moet heb je het zo onder de knie. Heeft Sandra niet gezegd dat je in middeleeuwse dracht gratis de markt op mag?’

Dracht, alweer zo’n woord. ‘Jawel, maar ik heb geen... middeleeuwse dracht. En even serieus, die had me meer gekost dan de toegang.’

‘Voorwaar, geen domme kerel,’ mompelde Steentje. Zijn blik ging heen en weer tussen Bastian en Sandra. ‘Hoelang kennen jullie elkaar al?’ Zijn knipoog verried dat hij maar al te graag bijzonderheden wilde horen.

Bastian haalde verlegen een hand door zijn haar. ‘Nog niet zo lang. Een paar weken.’

‘Zes. Tenminste... we hebben elkaar zo’n vier keer gezien,’ verklaarde Sandra opgewekt. ‘We hebben elkaar leren kennen op de universiteit, zo ongeveer de enige plek waar Bastian te vinden is. Hij zit meestal met zijn neus in de boeken. Heeft bijna geen tijd om uit te gaan.’

‘Maar jij des te meer, als je het mij vraagt,’ zei Steentje plagerig. ‘Geef het maar toe, je hebt je expres tussen die medicijnenstudenten gewaagd om een toekomstige specialist aan de haak te slaan.’

Sandra gaf hem een speelse por tussen zijn ribben. ‘Zoiets zou ik nooit doen.’ Ze lachte naar Bastian. ‘Kijk nou eens naar hem: het zou toch zonde zijn als hij een huismus werd? Ik vind dat hij te weinig frisse lucht krijgt en ik heb besloten dat daar verandering in moet komen.’

Bastian hoopte maar dat hij alleen in gedachten rood werd. Wat ze zei klonk alsof ze al een stel waren – niet dat hij daar iets op tegen zou hebben. Integendeel zelfs. Maar... zover was het dus gewoon nog niet.

‘Frisse lucht?’ vroeg Steentje met een grijns. ‘Heel veel frisse lucht, bedoel je?’

Sandra keek Bastian geamuseerd aan. ‘Heel erg veel. Zoveel als je maar krijgen kunt.’

Ze schoten allebei in de lach. Bastian had kennelijk iets gemist. Een middeleeuws grapje waarschijnlijk.

‘Nou, laten we dan maar hopen dat hij daar goed tegen kan,’ zei Steentje.

De mensen om hen heen begonnen te klappen, het gevecht was afgelopen. De ridder in de blauwe wapenrok – *Georg?* – kwam rammelend op Sandra en Steentje af. ‘Waar is ze?’ vroeg hij hijgend. Zijn blik vloog over de menigte. ‘Is ze niet bij jullie?’

‘Nee. Sorry,’ antwoordde Sandra. ‘Dit is trouwens Bastian, ik heb je over hem verteld.’ Ze duwde hem zo ongeveer naar Georg toe.

‘Aangenaam,’ zei die, zonder Bastian echt aan te kijken. ‘Sorry, maar weten jullie echt niet waar Lisbeth zit?’

‘Nope,’ zei Steentje, die nu ook rond begon te kijken.

‘Was ze niet bij de voorstelling?’

‘Niet dat ik weet. Ze stond niet bij ons, in elk geval.’

Er verscheen een bezorgde uitdrukking op Georgs gezicht. ‘Waar hebben jullie haar voor het laatst gezien?’

‘Twee uur geleden was ze nog bij het boogschieten, ze liet een paar kinderen zien hoe je de pijl moet aanleggen,’ zei Steentje. ‘Daarna ben ik haar uit het oog verloren.’

‘Ze wilde het gevecht juist graag zien. Ik begrijp er niks van.’ Georg keek nog een keer met half toegeknepen ogen om zich heen, vloekte zacht en rende toen weg zonder nog iets te zeggen.

‘Wat was dat nou?’ Bastian keek verbluft van Sandra naar Steentje. ‘Waarom is hij zo zenuwachtig?’

Sandra haalde haar schouders op. ‘Zo is Georg. Als het om Lisbeth gaat, is hij een complete controlfreak.’

‘Geen wonder.’ Steentje nam een hap van een homp donker brood en sloeg de kruimels van zijn monnikspij. ‘Als je Lisbeth ziet snap je het wel. Ik denk dat hij de hele tijd bang is dat iemand haar van hem afpakt.’ Hij lachte. ‘Wat een stress! Dan hebben mensen zoals wij het een stuk makkelijker, hè, Sandra?’

De schaduw die over Sandra’s gezicht gleed was zo snel weer

verdwenen dat Bastian niet eens zeker wist of hij wel echt iets gezien had. 'Ik zou in elk geval niet met Lisbeth willen ruilen, als je dat soms bedoelt,' zei ze, en ze wierp haar haren over haar schouders.

De volgende twee ridders kwamen het toernooiveld op. De grootste maakte een plechtige buiging naar het publiek, terwijl de kleinste een aanloop nam en hem vervolgens een flinke schop tegen zijn achterste gaf. De grootste viel voorover in het zand, de toeschouwers joelden.

'Lars en Wrät,' zei Sandra. 'Wacht maar af, dit wordt echt lachen.'

'Ken je ze allemaal persoonlijk?' vroeg Bastian. 'Al die gasten in die maliënkolders?'

'Natuurlijk. Ze zitten allemaal in mijn groep.'

'In je groep?'

'Mijn rollenspelgroep. Saeculum.'

Hun gesprek werd onderbroken door een collectieve kreun van het publiek. De grote ridder – *Wrät, wat een naam!* – liet zijn zwaard uit zijn hand vallen. Hij bukte zich onhandig en ontweek daarmee Lars' maaierende uithaal, waar zoveel kracht in zat dat de aanvaller zelf tollend om zijn as over het veld vloog. Het publiek gilte van het lachen. De ridders misten elkaar telkens op een haar na, liepen tegen het hek op, botsten met hun helmen tegen elkaar en belandden ten slotte allebei op hun rug in het zand. Het applaus was oorverdovend.

'Betekent saeculum niet zoiets als eeuw?' vroeg Bastian toen ze de draad weer konden oppakken.

'Ja. De onze is de veertiende eeuw. Die bepaalt wat er toegestaan is op onze larps.'

'Hoe bedoel je, toegestaan? Wat is een larp?'

Ze nam hem van top tot teen op, bekeek keurend zijn kleren. 'Een larp is een *live action role-playing game*. We zoeken afgelegen plekken in de natuur op en daar... nou ja, daar spelen we dus een rollenspel. Jouw schoenen zouden streng verboden zijn. Klit-

tenband was in de veertiende eeuw nog niet uitgevonden en profielzolen van kunststof bestonden ook niet. Verder... even kijken... een spijkerbroek! Dat kan echt niet, die zou je ter plekke moeten uittrekken.' Ze hield haar hoofd schuin, sloeg haar armen over elkaar en knipoogde alsof ze stond te wachten tot hij zijn broek en zijn schoenen uit zou trekken.

Bastian lachte half geamuseerd, half verlegen, en Sandra lachte met hem mee.

'Een paar dagen hou je het wel uit zonder de verworvenheden van de moderne tijd, en langer duurt een larp meestal niet.' Ze pakte zijn hand, hield hem even vast en deed toen zijn horloge af. 'Als eerste oefening zet je tijdsdruk en stress van je af,' zei ze zacht. Ze ging met haar vingertoppen over de plek waar net nog zijn horloge gezeten had. 'Het is dag. De zon schijnt. Meer hoeft je niet te weten.' In dit licht was Sandra's haar een zee van honingkleurige golven. Haar ogen lieten Bastian niet los.

Als ik nu zou proberen haar te kussen, zou ze dat dan goedvinden?

De gedachte vervloog met het losbarstende applaus, dat Sandra's aandacht weer op het toernooi vestigde. 'Nu alleen nog het godsgericht, dan kunnen we gaan eten.'

Bastian wist niet zeker of hij het wel goed verstaan had. 'Het wát?'

'Het godsgericht. Dat was in de middeleeuwen gebruikelijk als mensen het voor de rechtbank niet eens werden. Dan vertrouwden ze op bovennatuurlijke tekenen.'

Een logge, zwetende vent in een prachtige wapenrok met gouden borduursels liep naar het midden van het toernooiveld. Hij rolde een boekrol uit, keek gewichtig om zich heen en begon voor te lezen. 'De hier aanwezige jonkvrouw Mathilda wordt ervan beschuldigd een kostbare ring uit de vertrekken van haar meesteres ontvreemd te hebben. Er zijn geen getuigen die haar verklaring kunnen bevestigen, daarom zoekt Mathilda een ridder die bereid is om ten bewijze van haar onschuld een duel aan te gaan.' De logge vent wees achter zich, naar een meisje van on-

geveer achttien met lange blonde vlechten. 'Wie wil er voor Mathilda in het strijdperk treden?' riep hij het publiek toe.

'Nu komt het,' mompelde Steentje. 'Moeders, hou je dochters binnen.'

Een rijzige man had zich uit de menigte losgemaakt en was midden op het veld gaan staan. Hij ging schuil onder een donkere mantel, met een capuchon die een schaduw over zijn gezicht wierp. Een paar tellen lang stond hij daar als in gedachten verzonken, toen trok hij in één beweging de mantel van zijn hoofd en schouders. Het was alsof alle toeschouwers tegelijk hun adem inhielden.

Mathilda's redder was begin twintig, keek met een flauw lachje om zich heen en maakte kleine, achteloze beweginkjes met zijn zwaard. Net als de Schotten eerder stelde ook hij zijn naakte bovenlichaam bloot aan de zon, maar het verschil had niet groter kunnen zijn. De gedachte dat de zon hem kon deren leek absurd. Hij streek met zijn linkerhand een lange blonde lok uit zijn gezicht, terwijl hij met zijn zwaard een bijna uitnodigend gebaar naar zijn mogelijke tegenstanders maakte.

'En wie is dat?' mompelde Bastian. 'Siegfried de Drakendoder?'

Sandra lachte ingehouden. 'Bijna goed. Dat is Paul, onze zwaardzwaaiende zwijmelheld.'

'Wat gemeen van je,' zei Steentje. 'Altijd die vooroordelen tegen ons, mooie mannen!'

Weer gaf Sandra hem een liefdevol elleboogstootje tussen zijn ribben, maar intussen verloor ze Paul niet uit het oog. 'Hij heeft zich ingesmeerd met olie, dan komen zijn spieren beter uit. Dat heeft niks met vooroordelen te maken, dat is pure ijdelheid.'

'Ik treed aan voor Mathilda, van wier onschuld ik overtuigd ben,' verkondigde Paul luidkeels. 'Ik treed aan tegen elke tegenstander die de strijd met mij wil aangaan.' De andere zwaardvechters gaven geen krimp. 'Als niemand tot het duel bereid is, beschouw ik het als gestreden en gewonnen, zoals gebruik is en in het verleden altijd was.'

Hij wachtte zonder een spoor van ongeduld, tot Wrat en Nathan naar voren stapten. 'Wij nemen het samen tegen u op!' riep Wrat. 'Zo ge ons verslaat, geldt de onschuld van de jongedame als bewezen.'

'Akkoord.' Hij had het nog niet gezegd of zijn aanvallers stormden naar voren en gingen hem te lijf met snelle, hevige slagen, die hij behendig ontweek of met zijn schild afweerde. Je hoefde niet te vragen naar wie de sympathie van het publiek uitging.

Het drietal had het gevecht perfect ingestudeerd. Elke slag was raak, elke stap klopte, en toen Paul achteroverviel, bracht hij zichzelf met zo'n behendige koprol in veiligheid dat er een daverend applaus losbarstte. Even later kreeg Wrat de genadeklap en gaf Nathan zich gewonnen. Na een laatste rondje buigingen was de voorstelling afgelopen.

Ze wachtten tot de meeste toeschouwers weg geslenterd waren, wat wel even duurde omdat een heleboel jonge meisjes zich rond Paul verdrongen hadden en nu met hem op de foto wilden – allemaal apart natuurlijk.

Wrat, opgestaan uit de heldendood, kwam alvast naar hen toe. 'Geef me te drinken, broeder,' bulderde hij.

Steentje haalde een bolle veldfles van zijn riem. 'Alleen water, vriend. Als je alles opzuipt, wees dan zo goed om nieuw te gaan halen.'

'Maar zeker.' Wrat schudde het bezwete haar uit zijn gezicht. Nu wist Bastian in elk geval waar hij zijn bijnaam aan te danken had, want precies boven zijn neuswortel prikte als een derde oog een fibroom van wel een centimeter doorsnee. Kogelrond. Bastian moest zichzelf dwingen om er niet de hele tijd naar te staren, het ding trok zijn blik aan als een magneet. Met laser of scalpel zou er absoluut iets aan te doen zijn.

Shit. Hij werd nog eens een complete vakidoot van die studie, zo iemand die iedereen die hij tegenkwam in gedachten onmiddellijk op de behandeltafel legde. 'Kappen nou,' zei hij bij zich-

zelf, en pas toen hij de anderen verbaasd zag kijken beseftte hij dat hij het hardop uitgesproken had.

‘Kappen waarmee?’ vroeg Sandra.

‘O, niks. Ik moet die stomme studie gewoon weer eens uit mijn kop zien te krijgen, dat is alles.’

Sandra keek grijnzend naar Steentje. ‘Zie je wel?’ zei ze, met een triomfantelijke ondertoon in haar stem. ‘Ik had gelijk. Hij gaat mee.’

‘Ik ga mee waarheen?’

Voor Sandra antwoord kon geven nam Steentje haar bij de arm en trok haar een eindje mee. ‘Excuseer ons even, beste vriend.’

Hij begon op Sandra in te praten, maar jammer genoeg niet zo hard dat Bastian kon verstaan waar het over ging. Hij ving alleen af en toe een flard van een zin op. ‘... met de anderen overlegd,’ hoorde hij Steentje zeggen. ‘Ik dacht dat je een grapje maakte.’ Sandra zei iets terug, helaas ook veel te zacht; het ge-roezemoes op de markt overstemde haar woorden moeiteloos.

Bastian stond naar de neuzen van zijn schoenen te kijken en voelde zich het vijfde wiel aan de wagen. Hij wisselde een bedeesd lachje met Wrat, die Steentjes drinkzak half leeggedronken had en nu de rest van het water over zijn hoofd goot.

‘... nou wel heel pietluttig.’ Weer waaiden er een paar woorden van Steentje zijn kant op. ‘... vinden het nooit goed. Zelfs Ben en Pia hebben een afwijzing gekregen. Niemand weet hoe het precies zit. Beloof hem niet te veel, anders...’

Opnieuw ging de rest verloren in het lawaai op de markt. Er werd gejuicht, want Paul was afscheid aan het nemen van zijn fans. Hij slenterde over het toernooiveld en zwaaide beurtelings naar links en naar rechts. Er komt iets groots op je af, dacht Bastian, inwendig grijnzend. Zo snel konden voorspellingen in vervulling gaan, als je ze maar wist te interpreteren.

Paul kwam naar hen toe, gaf Wrat een klap op zijn schouder en pakte hem met de andere hand de drinkzak af. ‘Leeg!’ zei hij

met een zucht. Hij keek fronsend naar Wrats druipende haar en schudde zijn hoofd. ‘Wat een ontzettende waterverspilling. Ga hem weer even vullen als je wilt, ja?’ Hij drukte Wrats de zak in zijn handen. Tegelijk ontmoette zijn blik die van Bastian. ‘Hoi. Wij moeten elkaar leren kennen, hè?’

Moeten wij dat? Terwijl Bastian zich nog stond af te vragen of hij dat een aardige of een vreemde opmerking vond, stak de ander zijn hand al naar hem uit.

‘Ik ben Paul, en als jij Bastian bent, heeft Sandra me het een en ander over je verteld.’

O? ‘Is dat zo?’

‘Ja.’ Paul keek hem breed lachend aan en bleef dat ook doen toen Wrats hem de volle drinkzak aangaf. Zijn blik was Bastian een tikje te doordringend. ‘Ik neem aan dat je eigenlijk Sebastian heet?’

‘Nee, mijn ouders hebben meteen voor de verkorte vorm gekozen. Die paste beter bij de rest, vonden ze.’

‘Laat eens horen, die rest?’

‘Steffenberg.’

Bijna genietend herhaalde Paul de naam. ‘Bastian Steffenberg. Je ouders hebben gelijk. Klinkt mooi. Alsof je een familiewapen zou moeten hebben, dat je op een schild kunt zetten.’

Goed idee. Een gouden scalpel op een groen bankbiljet, dacht Bastian bitter. ‘Beter van niet,’ zei hij.

‘Sandra vertelde dat je medicijnen studeert. Ben je goed?’

Die vraag was hem in verband met zijn studie nog nooit gesteld. Is het zwaar, is het moeilijk, is het interessant – ja. Maar: *Ben je goed?* ‘Ik doe mijn best,’ antwoordde Bastian behoedzaam. Pauls manier van doen, van vragen stellen, had iets opdringerigs, waardoor Bastian inwendig een stapje achteruit deed.

‘Vertel eens. Weet je al waarin je je wilt specialiseren?’

‘Daar is het nog een beetje vroeg voor.’ Hij zag dat Paul zich met dit antwoord niet zou laten afschepen. ‘Chirurgie mischien. Het zal vanzelf wel op me afkomen.’

Dat scheen Paul grappig te vinden. ‘Dus jij hebt een leven waarin de dingen vanzelf op je afkomen? Ik niet, hoor.’ Paul trok een lichtbruine leren wambuis aan en snoerde die aan de voorkant dicht. ‘Maar dat geeft niet. Ik hou wel van uitdagingen.’

Bastian geloofde hem op zijn woord. Paul was het soort mens dat bijna uit elkaar spatte van de energie.

‘Sorry, dat ik je zo sta uit te horen.’ Blijkbaar voelde hij Bastians ongemak eindelijk aan. ‘Het is niet alleen maar nieuwsgierigheid, ik heb mijn redenen. Straks snap je het wel.’ Hij nam een grote slok uit de zak. ‘Heeft Sandra je over ons rollenspel verteld?’

Alsof ze gewacht had tot haar naam viel kwam Sandra met Steentje op hen af. ‘Dat is hem!’ riep ze. ‘Dat is Bastian.’

‘We hebben al kennisgemaakt,’ zei Paul. ‘Ik ben namelijk heel benieuwd hoe goed je vriend gewonde zwaardvechters kan oppappen...’

De rest van de zin was niet te verstaan, want de doedelzakspelers trokken weer eens vlak langs hen; het lawaai maakte elk gesprek onmogelijk. Paul deed een paar zogenaamd Schotse danspjes. Toen de optocht eindelijk voorbij was en het gedoedel zachter werd, begon hij weer te praten. ‘We moeten echt nog wat kletsen, maar ik ben flauw van de honger. Wat zeggen jullie ervan om daar bij dat spit ribbetjes te gaan halen?’

Dat was een fantastisch plan, vond Bastian.

Ze slenterden over het grasveld, langs kleurige tenten, kramen met wapens en opgestapelde strobalen waar kinderen op rond klauterden. Hier en daar hing een pot boven een walmend vuur, het rook naar goulash, worstjes en bier. Steentje had een goede verstandhouding met de vrouw die bij de kraam van *Spise ende dranc* het spit draaide, daarom hoefden ze niet tussen de zweetende bezoekers en hun jengelende kroost in de rij te staan. Ze kregen geurige stukken vlees op kartonnen bordjes en gingen ermee in de schaduw van een beuk zitten.

‘Hoe ben je op medicijnen gekomen, Bastian?’ vroeg Paul, inhakend op hun gesprek van daarnet. De aandachtige belangstelling in zijn ogen bracht Bastian meteen weer van zijn stuk. Was die gast echt zo gefascineerd door zijn studie, of was hij alleen maar overdreven beleefd? Paul keek hem aan alsof hij hem probeerde door te lichten. Zulke blikken kende Bastian maar al te goed uit zijn jeugd, daar had hij geen zin in.

‘Als je een originele reden wilt horen, dan heb je pech,’ antwoordde hij. ‘Ik studeer wat me altijd al het meest geïnteresseerd heeft.’

Met dit antwoord scheen Paul tevreden te zijn, hij drong in elk geval niet verder aan.

‘En jij, Paul... wat doe jij in het echte leven?’ Nieuwsgierige vragen stellen kon Bastian ook.

‘In het echte leven,’ herhaalde Paul nadenkend. ‘Wat bedoel je daarmee? Ik lig nu in het gras, met de zon op mijn gezicht, iets te eten en te drinken naast me; een echt leven kan ik me nauwelijks voorstellen.’

Heel handig en elegant, zoals hij Bastians vraag ontweek. Maar Paul was nog niet klaar met zijn uiteenzetting. ‘Als je bedoelt of ik studeer of werk: ja, in zekere zin wel. Ik doe onderzoek, ik reis rond en graaf naar sporen van het verleden. Wie het verleden begrijpt is meester over de toekomst, heeft iemand ooit tegen me gezegd.’ Hij keek om zich heen en wees naar een groepje langslopende mannen in maliënkolders. ‘Daarom voel ik me hier op mijn gemak. Waar je ook kijkt, overal zie je geschiedenis.’

‘Ik snap het.’ Wat keihard gelogen was. Bastian kon zich bij Pauls woorden niks, maar dan ook niks voorstellen. ‘En jij, Steentje?’

‘Voor mij geldt ongeveer hetzelfde, alleen heb ik niet zoveel met onderzoek, ik hou meer van koken.’ Steentje sloeg met beide handen vergenoegd op zijn ronde buik. ‘En van genieten! Maar om mijn geldbuidel te vullen verhuur ik me bij gelegenheid ook als grafisch ontwerper.’

‘Hij kan ontzettend goed tekenen,’ zei Sandra. Ze zat zo dicht bij Bastian dat hun schouders elkaar raakten. ‘Ons Saeculum-wapen is van hem.’

‘O ja, dat rollenspel. *Saeculum*. ‘Leggen jullie me nu eens uit wat dat precies inhoudt,’ zei Bastian, terwijl hij vergeefs naar iets zocht om zijn mond mee af te vegen. ‘Jullie organiseren avonturenspellen en laten moderne uitvindingen thuis? Horloges, telefoons en dat soort dingen, toch?’

‘Klopt.’ Steentje stak het boutje waaraan hij zat te knagen als een belerende wijsvinger in de lucht. ‘Maar dat niet alleen. Op onze larps zul je ook geen lucifers aantreffen, geen tabak en geen gebakken aardappels.’

‘Waarom niet?’

‘Paul, leg jij het even uit, jij bent tenslotte onze spelleider.’

Deze keer duurde het even voor Paul antwoord gaf, want hij maakte net met zichtbaar genot een kippenpoot soldaat. ‘Het zit zo: aardappels, maïs, tabak, al die dingen zijn er in onze contereien pas sinds ongeveer 1500. Maar wij hebben ons voorgenoemen om alleen dingen te gebruiken die de mensen in de veertiende eeuw al kenden. *Saeculum quartum decimum*. Het was geen pretje toen. Pest, oorlogen, een kleine ijstijd zelfs. Op onze leeftijd hadden veel mensen nog maar de helft van hun tanden en kiezen.’ Hij tilde zijn hoofd op en keek met half dichtgeknepen ogen naar Bastian. ‘Hoe oud ben jij?’

‘Twintig.’

‘Ik ook. Bijna eenentwintig. De leeftijd waarop je vroeger tot ridder geslagen werd.’ Paul gapte een stuk vlees van Steentje en zette zijn tanden erin. ‘Als je uit een rijke familie kwam, uiter-aard,’ zei hij met volle mond. ‘Onze larps zijn natuurlijk niet zo zwaar als de echte middeleeuwen. Een pestepidemie is wel zo’n beetje uitgesloten en in de winter spelen we niet. We zijn misschien een beetje extremer dan andere groepen, maar we zijn nu ook weer niet gek.’

Wrat proestte. ‘Ik ken een heleboel mensen die daar anders

over denken,' zei hij tussen twee happen door. 'En een paar die nog liever met hun blote kont in de glasscherven gaan zitten dan dat ze nog een keer vijf dagen met ons het bos ingaan.'

Dat klonk niet echt uitnodigend. Bastian voelde Sandra's schouder dicht tegen de zijne aan. 'Laat Wrat maar kletsen, hoor,' fluisterde ze heel dicht bij zijn oor. 'Het is moeilijk duidelijk te maken aan iemand die het nog nooit meegemaakt heeft, het is net een reis naar een andere wereld. Daar moet je van houden. Je zit ver van de dichtstbijzijnde stad, midden in het bos. Wat je vergeten bent kun je niet even ergens gaan kopen, dus krijg je het misschien koud, of je lijdt honger. Het kan zijn dat je buiten moet slapen, zonder hut of tent, met boven je alleen een hemel vol sterren...'

'... en onder je een kletsnatte reet,' zei achter hen opeens een meisje met een schorre stem.

Sandra zuchtte. 'Hoi Iris.'

'Georg heeft me gestuurd. Hij wil weten of iemand Lisbeth kan aflossen bij het boogschieten.'

'Waarom doe je het zelf niet?'

'Omdat ik Doro beloofd heb zo de achtergrondmuziek bij het handlezen te verzorgen.'

Wrat stak een hand met een half afgekloven ribbetje op. 'Ik help Lisbeth wel. Zodra ik klaar ben met eten.'

'Mij best.' Iris keek snel naar links en naar rechts voor ze naast Steentje in het gras ging zitten. Hij gaf haar een stuk brood en ze viel erop aan alsof ze in geen dagen gegeten had.

Bastian bekeek Iris met dezelfde belangstelling als waarmee hij een onduidelijke huiduitslag bestudeerd zou hebben. Wat was er met haar haar gebeurd? Het zag eruit alsof een doorgedraaide kleuter het met een schaar te lijf was gegaan. Een deel hing tot op haar schouders, en een deel stond rechtovereind alsof het daar was afgehakt. Verder had ze zo te zien een paar vruchteloze pogingen tot verven gedaan: van rood en bruin tot pikzwart – alle kleuren waren wel ergens vertegenwoordigd. Met haar zo-

mersproeten erbij en de iets scheve ogen was ze net een verpie-
terd elfje.

Toen hij merkte dat ze met een mengeling van vrolijkheid en
verachting terugkeek was het te laat om nog te doen alsof hij zijn
blik alleen maar toevallig op haar had laten vallen. 'Wij kennen
elkaar nog niet,' zei hij, in een poging zijn gestaar goed te maken
door zich beleefd voor te stellen. 'Ik ben hier met Sandra.'

'Aha.'

'Bastian studeert medicijnen,' verklaarde Steentje.

'Aha.' Iris nam hem van top tot teen op, keek vluchtig naar
Sandra en draaide haar hoofd ten slotte naar de horden langs-
trekkende marktbezoekers. 'Jullie vinden me bij Doro,' zei ze. Ze
pikte nog een snee brood van Steentje en verdween vliegensvlug
in de menigte.

'Tja, nu ken je Iris ook,' zei Sandra. De geringschattende toon
was onmiskenbaar.

'Is er iets niet in orde met haar? Ze heeft zo'n origineel...
kapsel.'

'Onder ons gezegd... Och, ik wil haar niet zwartmaken, maar
ze spoort niet helemaal en ze heeft verschrikkelijke manieren.
Een jaar geleden zag ze er nog heel gewoon uit. Maar je mag je
er niet mee bemoeien. Toen ik er een keer iets van zei vloog ze
me bijna aan.'

Steentje klopte met beide handen op zijn buik. 'Inderdaad. En
je was nog wel zó diplomatiek.'

Weer trokken de Schotse doedelzakspelers langs, dit keer be-
geleid door twee trommelaars.

'Dan ga ik maar!' riep Wrat boven de muziek uit. Hij veegde de
krumels van zijn wambuis en voegde zich in de stroom mensen.

Bastian knipperde met zijn ogen tegen de zon, verzadigd en
tevreden. Hij voelde Sandra's hoofd op zijn schouder en sloeg bij
wijze van experiment een arm om haar heen. Ze schoof niet bij
hem vandaan, liet zich zelfs tegen hem aan zakken en begon
zachtjes te neuriën. Voor hen in het gras rekte Paul zich uit als

een loom roofdier, waarna hij zich glimlachend op zijn zij draaide. 'Jullie zijn een leuk stel.'

Sandra's gegiechel trilde licht tegen Bastians schouder. 'Be-moei je met je eigen zaken, Paultje,' zei ze.

'Ach.' Hij grijnsde. 'Dat doe ik toch altijd?'

Bastian had zich in geen tijden zo ontspannen gevoeld. Het mechaniek in zijn binnenste, dat hem als een motor voortdu-rend aandreef, was tot stilstand gekomen. Dankzij Sandra. Hij drukte haar wat dichter tegen zich aan. Sandra blies een pluk haar van zijn bril.

'Zullen we nog een keer bij de geneeskrachtige kruiden gaan kijken,' vroeg ze, 'om ons licht op te steken? Dat soort kennis kan altijd van pas komen als je buiten in de natuur bent, en wie weet waar je de komende tijd allemaal terecht komt...'

De hele verdere middag slenterden ze van de ene marktkraam naar de andere. Ze zagen ambachtsslieden aan het werk, probeer-den mee te doen aan een middeleeuwse rondedans en vluchtten voor de doedelzakspelers, die overal leken op te duiken. Gelei-delijk werd het frisser, de avond viel. Sandra keek Bastian van opzij aan. 'Je vindt het leuk, hè?'

Hij knikte. 'Ik ben heel lang niet meer zo relaxed geweest.'

'Heb je al plannen voor Pinksteren?'

Die vraag had hij niet zien aankomen. Plannen? 'Het gewone, denk ik. Studeren,' zei hij. De gedachte sneed pijnlijk in zijn goede humeur.

'Waarom maak je je zo druk om die studie? Wil je een snelheidsrecord breken of zo?'

'Ach, dat heeft met mijn ouders te maken. Lang verhaal, niks om deze mooie dag mee te verzieken.'

Ze liepen een tijdje zwijgend verder; Bastian deed zijn best om het gezicht van zijn vader uit zijn gedachten te bannen, maar het lukte niet, alweer niet.

'Kijk niet zo boos.' Sandra gaf hem een zachte por tussen zijn ribben.

‘Doe ik dat? O. Goed... Pinksteren. Wat zou ik volgens jou dan van plan moeten zijn, in plaats van studeren?’

‘Met mij ergens heen gaan.’

Bastian bleef staan. Zinspeelde ze daar de hele tijd al op? Met die frisse lucht en alles? ‘Interessant idee. Waarheen dan?’

‘Dat weet ik niet.’ Ze sloeg haar armen om zijn nek en vlijde zich tegen hem aan. ‘Dat weet nog niemand. Maar het wordt zeker een afgelegen plek, ver van dorpen, wegen en auto’s.’ Ze keek naar hem op en hield zijn blik vast.

‘Je wilt niet met mij alleen weg,’ constateerde hij. ‘Je wilt me meenemen naar een Saeculum-larp, hè?’

‘Ja. Maar daar hebben we ook veel tijd voor elkaar, hoor. Ga mee, oké? Ik wil je er zo graag bij hebben!’

Hij voelde Sandra’s vingertoppen langs zijn nek strijken, wat hem sneller overtuigde dan al haar woorden. Het was best te doen om een paar dagen geen telefoon te hebben, nee, het zou een genot zijn. Een paar dagen zonder boeken helemaal. En dat samen met dit meisje, dat hem maar niet losliet met haar groene ogen...

‘Oké. Tenminste... misschien. Ik denk het wel. Als ik van tevoren flink aanpak kan ik me wel vier studievrije dagen veroorloven.’

‘Vijf,’ verbeterde ze. ‘Maar het is het waard, wacht maar af. Je weet niet wat een belevenis het is. Alles is anders dan in het gewone leven. Soms ben ik ook doodsbang, maar... met jou erbij is het vast anders. Er zijn geen vangnetten, snap je?’ Ze keek hem recht in de ogen. ‘Je voelt je zo levend dat het bijna zeer doet.’

De laatste zonnestralen kleurden rood; in dat licht zag de markt er middeleeuwer uit dan ooit. Misschien kwam het ook doordat er bijna alleen nog mensen in kostuum rondliepen, de rest zat allang weer thuis voor de televisie.

Bastian ademde diep in en uit. Het was tijd om iets ongewoons te doen. ‘Sandra?’

‘Ja?’

‘Ik denk dat ik een nieuwe outfit nodig heb.’